

ΔΥΝΑΤΟΤΗΣ ΚΑΤΑΣΧΕΣΕΩΣ ΤΟΥ ΥΛΙΚΟΥ ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΟΥ ΤΗΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΗΣ ΤΑΙΝΙΑΣ

Υπό ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ Γ. ΠΑΤΡΙΝΟΥ, Δικηγόρου

I

Ἡ κίνηματογραφικὴ ταινία ἐκτὸς τοῦ ὅτι θεωρεῖται αὐτοῦσιον πνευματικὸν προϊόν⁽¹⁾ κτᾶται καὶ τῆς ιδιότητος τοῦ οἰκονομικοῦ ἀγαθοῦ, τὸ ὁποῖον ἐμφανίζεται εἰς τὰς συναλλαγὰς ὡς ἀντικείμενον ἐμπορικῆς ἐκμεταλλεύσεως⁽²⁾ ὑπὸ τοῦ κίνηματογραφικοῦ παραγωγοῦ ἢ καὶ ὑπὸ παντὸς τρίτου. Ἡ σύμπτωσης ὅμως τῶν ἠθικῶν δικαιωμάτων ἀπορρέοντων ἐκ τοῦ πνευματικοῦ προϊόντος, καὶ τῶν οἰκονομικῶν τοιούτων ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ κίνηματογραφικοῦ ἔργου, δημιουργεῖ πλῆθος προβλημάτων εἰς τοὺς νομικοὺς, οἵτινες προσπαθοῦν νὰ εὑρουν λύσιν καὶ νὰ διασφαλίσουν τόσον τὰ ἠθικὰ δικαιώματα τῶν πνευματικῶν δημιουργῶν τῆς ταινίας, ὅσον καὶ τὰ οἰκονομικὰ τοιαῦτα τῶν ἀνωτέρω προσώπων, ἀλλὰ καὶ τῶν τρίτων τῶν μετ' αὐτῶν συναλλασσομένων⁽³⁾.

Τὸ θέμα τῆς δυνατότητος κατασχέσεως τοῦ υλικοῦ ἀντικειμένου τῆς κίνηματογραφικῆς ταινίας ὑπάγεται εἰς τὰ ἀνωτέρω ἀναφερόμενα, ἢ ἐξέτασις τοῦ ὁποῖου θὰ ἀπασχολήσῃ ἡμᾶς κατωτέρω. Προεισαγωγικῶς δηλοῦμεν ὅτι δὲν θὰ ἀναφερθῶμεν ἐπὶ τῆς κατασχέσεως τελουμένης ὑπ' αὐτοῦ τούτου τοῦ πνευματικοῦ δημιουργοῦ, παρ' ἡμῖν, δυνάμει τοῦ ἀρθροῦ 16 τοῦ ν. 2387/1920, διότι αὕτη εἶναι καθαρῶς ἀστυνομικὸν μέτρον, λαμβάνουσα χώραν ἐκκρεμούσης ποινικῆς δίκης, ἀλλὰ θὰ ἐξετάσωμεν τὴν κατάσχεσιν ὡς μέσον ἐκτελέσεως κατὰ τὰς διατάξεις τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας.

1. Σύμβασις Βέρνης ἀναθεωρηθεῖσα ἐν Βρυξέλλαις τὴν 26-6-48 ἀρθρον 14 παρ. 1 ἐπ. Παγκόσμιος σύμβασις πνευματικῆς ιδιοκτησίας ἐν Γενεύῃ 6-6-1952 ἀρθρ. 1 Ν. 763/1943, ἀρθρ. 1 Ν.Δ. 4264/1962 ἀριθ. 1.

2. J. Matthysens, Droit de reproduction et de representation cinematographique en droit français, R.I.D.A. σελ. 22, 26... ἡ ταινία ἐξομοιοῦται μὲ βιομηχανικὸν προϊόν. Συμβ. Ἐπικρατείας 1310/1967 ΝοΒ 7. 311.

3. Lyon - Caen «Traite theorique et pratique de droit du cinema» σελ. 26 § 24.

καὶ μάρτυρες καὶ ἡ ὑπόθεσις ἀποσύρεται ἐκ τῆς δικασίμου. Ἡ εἰδοποίησις δύναται νὰ γίνῃ καὶ διὰ τοῦ ταχυδρομείου.

Παρατηρήσεις: Διὰ τῆς ἀνωτέρω διατάξεως ἀπλουστεύεται ἡ διαδικασία κλητεύσεως ἐν περιπτώσει ἀσκήσεως ἐφέσεως. Διὰ τοῦ ἐκτεθέντος τρόπου εἶναι βεβαία ἡ κλητεύσις τοῦ ἐκκαλοῦντος διότι γίνεταί αὐτὴ κατὰ τὴν ἀσκήσιν τῆς ἐφέσεως. Ἡ κλητεύσις τῶν μαρτύρων εἶναι κατὰ τρόπον ἀποφεύγοντα τὴν ἀσκοπὸν ἀλληλογραφίαν, μεταξὺ εἰσαγγελέως διατελοῦντος παρὰ τῷ δευτεροβαθμίῳ δικαστηρίῳ καὶ κατωτέρου εἰσαγγελέως καὶ λοιπῶν ἀστυνομικῶν κλπ. ὀργάνων.

II

Ἀρχικῶς τὸ δικαίωμα τοῦ πνευματικοῦ δημιουργοῦ ἐπὶ τοῦ ἔργου του ἐθεωρεῖτο ἐμπράγματον, ἐξ οὗ ἐπεκράτησεν καὶ ὁ ὅρος «πνευματικὴ ιδιοκτησία»⁽⁴⁾, μεταγενεστέρως λόγω διαφορῶν τινῶν πρὸς τὰ ἐμπράγματα δικαιώματα ὑπεστηρίχθη, καὶ αὕτη ἡ ἀποφίσις θεωρεῖται ἡ κρατούσα, ὅτι τὸ δικαίωμα ἐπὶ τῶν προϊόντων τῆς διανοίας δὲν ὑπάγεται εἰς ὑπαρχούσας κατηγορίας δικαιωμάτων, ἀλλὰ εἶναι ἓνα «*sui generis*» μὲ ἰδίαν κατηγορίαν ἐξουσιῶν καὶ υποχρεώσεων⁽⁵⁾. Ὑπὸ τὴν νεωτέραν ταύτην ἀποφιν ἀναγνωρίζεται εἰς τὸν δικαιούχον, καὶ τὸν κτήτορα ἀμεσῶς καὶ ἀπόλυτος ἐξουσία ἐπὶ τοῦ ἔργου καθ' ἀπάσας αὐτοῦ τὰς χρησιμότητας ἀς τοῦτο ἐξυπηρετεῖ κατὰ πάντα θεμιτὸν τρόπον⁽⁶⁾. Ὁ μόνος ἐν προκειμένῳ περιορισμὸς εἶναι ἡ ἐν δημοσίῳ χώρῳ διατήρησις τοῦ πράγματος ἀμεταβλήτου, τοῦθ' ὅπερ σημαίνει ὅτι ὁ κτήτωρ τοῦ συγκεκριμένου πνευματικοῦ ἔργου δύναται νὰ καταστρέψῃ τοῦτο κατ' ἀπόλυτον ἀρέσκειαν, δὲν δύναται ὅμως νὰ προβῇ εἰς τινὰ μεταβολήν, διότι ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἐνδεχομένως θίγεται ἡ προσωπικότης τοῦ δημιουργοῦ, ἀντίκειται εἰς τὴν φύσιν τοῦ ἔργου τὸ ὁποῖον ἐγεννήθη εἰς ὄρισμένην μορφήν⁽⁷⁾.

Προκειμένου διὰ τὴν δημιουργίαν κίνηματογραφικῶν ταινιῶν, οἱ πνευματικοὶ δημιουργοὶ (συγγραφεὺς, συνθέτης, σεναριογράφος) διὰ συμβάσεως μετὰ τοῦ κίνηματογραφικοῦ παραγωγοῦ, ἐκχωροῦν εἰς τὸν τελευταῖον ἀφ' ἐνῆς τὸ δικαίωμα χρήσεως τῆς ἐργασίας διὰ τὴν δημιουργίαν τῆς ταινίας, ἀφ' ἑτέρου τὴν οἰκονομικὴν ἐκμετάλλευσιν ταύτης⁽⁸⁾, διατηροῦν δὲ δι' ἑαυτοῦς, καὶ τοῦτο μὲ πλείστας ἐπιφυλάξεις, τὸ δικαίωμα ν' ἀπαιτήσουν νὰ παραμείνῃ ἀμετάβλητος ἢ ἐκχωρηθεῖσα ἐργασία⁽⁹⁾.

Ὁ παραγωγὸς δυνάμει τῆς λαβούσης χώρας

4. Λυκιαρδόπουλος - Γεωργίου, Πνευματικὴ ιδιοκτησία, σελ. 44 καὶ ὑποσημ. 1.

5. Λυκιαρδόπουλος - Γεωργίου, σελ. 74 ἐπέμ.

6. Λυκιαρδόπουλος - Γεωργίου, σελ. 155 ἐπέμ.

7. Michaelides-Nouaros «Le droit moral de l'auteur» 1935 σελ. 222 § 129, σελ. 227 § 131. Labaurie «L'usurpation en matière litteraire et artistique» 1913 σελ. 15.

8. Ulmer E. «Urheber und Verlagsrecht» 1900 σελ. 289. J.C. Haensel «Die Kollision von Verfilmung und Fernsehendung» R.I.D.A. 35/1962 σελ. 40. J. Matthysens, ἐνθ. ἀνωτ. R.I.D.A. 27-1960 σελ. 24 ἐπέμ.

9. D. P. Boujat «Loi française du 11 Mars 1957» R.I.D.A. 49-1966 σελ. 31. Lyon - Caen ἀνωτέρω σελ. 340 § 339.

έκχωρήσεως εις αυτόν πνευματικής δημιουργίας θεωρείται δημιουργός του αυτούσιού πνευματικού έργου της κινηματογραφικής ταινίας, και κατά μὲν τὴν the sole author producer theory ἀποκλειστικὸς κύριος αὐτῆς (Owner) ⁽¹⁰⁾, κατὰ δὲ τὴν θεωρίαν de eo — auteur συνδικαιοῦχος ταύτης καὶ ἰδιοκτῆτης τοῦ ἀρνητικοῦ ἀντιτύπου ⁽¹¹⁾. Ὑπ' ἀμφοτέρων τὰς ἀπόψεις ἀναγνωρίζεται εἰς αὐτὸν ἡ κυριότης τοῦ ἀντικείμενου τῆς ταινίας, ὡς ἐπίσης τὸ δικαίωμα τῆς διὰ παντὸς τρόπου οἰκονομικῆς ἐκμεταλλεύσεως ταύτης ⁽¹²⁾. Ἡ δὲ ταινία ἐξεταζομένη ὁμοῦ μετὰ τοῦ παραγωγοῦ ἢ κεχωρισμένως, περιλαμβάνεται εἰς τὴν ἔννοιαν τοῦ πράγματος, κατὰ μὲν τὸν Α.Κ., διότι εἶναι ἀντικείμενον αὐθῦπαρκτον ἐνσώματον δεκτικὸν ἐξουσιάζσεως ἔχον αὐτοτελῆ οἰκονομολογικὴν ἀτομικότητα ⁽¹³⁾, κατὰ δὲ τὴν Πολ. Δικ. διότι δύναται νὰ μεταφερθῆ ἀπὸ τόπου εἰς τόπον ἄνευ βλάβης τῆς οὐσίας αὐτῆς ⁽¹⁴⁾. Ὑπ' ἀμφοτέρων δὲ τοὺς κανόνας δικαίου, ὑπὸ τῆς λογικῆς, καὶ ὑπὸ τῶν διδαγμάτων τῆς κοινῆς πείρας, θεωρεῖται πρᾶγμα ἔχον περιουσιακὴν ἀξίαν.

Ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι ἡ ταινία θεωρεῖται πρᾶγμα κινητὸν ἔχουσα οἰκονομικὴν ἀξίαν ἀνήκουσα εἰς τὸν ἰδιοκτῆτην κινηματογραφικὸν παραγωγὸν συνάγεται ὅτι, αὕτη, πλὴν τῶν ἄλλων ἐννόμων συνεπειῶν, δυνατόν νὰ εἶναι ἀντικείμενον ἐκτελέσεως ὑπὸ τρίτων δι' ἰκανοποίησην χρηματικῶν ἀπαιτήσεων τῶν ἐναντι τοῦ κινηματογραφικοῦ παραγωγοῦ, ἢ παντὸς ἐτέρου κτήτορος τοῦ ἀρνητικοῦ ἢ τοῦ θετικοῦ τῆς ταινίας. Δηλαδὴ δύναται πᾶς τρίτος ἔχων πρὸς τοῦτο ἐκτελεστὸν τίτλον κατὰ τὰς διατάξεις τῆς Πολιτ. Δικονομ., νὰ κατάρχη τὴν εἰς χεῖρα τοῦ παραγωγοῦ εὐρισκομένην κινηματογραφικὴν ταινίαν, καὶ νὰ ἐκπλειστηριάσῃ ταύτην, ὃ δὲ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπερθεματιστῆς ἀποκτᾷ ὅσα καὶ ὅλα δικαιώματα εἶχεν ὁ δικαιοπάροχος αὐτοῦ, ἥτοι τὴν πλήρη φυσικὴν ἐξουσίαν ἐπὶ τοῦ πράγματος, τὸ δικαίωμα οἰκονομικῆς ἐκμεταλλεύσεως δι' ἀναπαραγωγῆς (ἐφ' ὅσον κατασχέθῃ τὸ ἀρνητικὸν τῆς ταινίας) καὶ δημοσίας προσβολῆς, καὶ τὸ δικαίωμα καταστροφῆς, ἢ μὴ κυκλοφορίας. Ὁ μοναδικὸς περιορισμὸς εἰς τὸ ἐκ τοῦ πλειστηριασμοῦ κτηθὲν δικαίωμα εἶναι ὅτι ὁ ὑπερθεματιστῆς δὲν δύναται νὰ μεταβάλῃ αὐτὸ τοῦτο τὸ περιεχόμενον τῆς ταινίας, ἀλλὰ

δύναται νὰ ἐκμεταλλεῖται ταύτην ἀπεριορίστως, ὡς ἀρχικῶς εἶχε δημιουργηθῆ ὑπὸ τοῦ παραγωγοῦ. Καίτοι ὁ τελευταῖος οὗτος περιορισμὸς δὲν ἔχει εἰς τὴν πρᾶξιν εὐρεία περιθώρια ἐφαρμογῆς, δηλαδὴ σπανίως συναντᾶται τὸ φαινόμενον τῆς μεταβολῆς τῆς κινηματογραφικῆς ταινίας μετὰ τὴν πρώτην προβολὴν ⁽¹⁵⁾, ἐν τούτοις ὑπαγορεύεται ἐκ τῶν προϋπαρχόντων δικαιωμάτων τῶν πνευματικῶν δημιουργῶν συντελεστῶν τῆς κινηματογραφικῆς παραγωγῆς, ὅτινες ἀπαιτοῦν τὴν αὐτουσίαν διατήρησιν τῶν ἔργων τῶν, δεδομένου ὅτι πᾶσα μεταβολὴ τοῦ περιεχομένου τῶν θίγει τὸ εἰς αὐτοὺς ἀνεγνωρισμένον ἠθικὸν δικαίωμα ⁽¹⁶⁾. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ὁ νομοθέτης παρ' ἡμῶν ⁽¹⁷⁾, καὶ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ⁽¹⁸⁾ παρεχώρησεν εἰδικῶς εἰς τὴν συγκεκριμένην περίπτωσιν τὸ δικαίωμα κατασχέσεως τοῦ πνευματικοῦ ἔργου εὐρισκομένου εἰς χεῖρας παντὸς τρίτου, ἵνα κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον διαφυλάξῃ τὴν ἀκεραιότητα τῆς πνευματικῆς περιουσίας, καὶ οὐχὶ διὰ νὰ παρεμποδίσῃ τὴν διὰ παντὸς νομίμου τρόπου οἰκονομικὴν αὐτῆς ἐκμετάλλευσιν.

Ὑπὲρ τῆς ἀναφερομένης ἀνωτέρω ἀπόψεως τοῦ δυνατοῦ τῆς κατασχέσεως τῆς ταινίας συνηγοροῦν ὁ παρ' ἡμῶν νομοθέτης καὶ ἡ νομολογία, καὶ ἡ ἀλλοδαπὴ ἐπιστήμη καὶ νομοθεσία. Συγκεκριμένως τὸ ἄρθρον 878 Πολ. Δικ. ἀναφέρει «ἐπὶ χρηματικῶν χρεῶν δύναται νὰ γίνῃ ἐκτέλεσις διὰ κατασχέσεως κινητῆς ἢ ἀκινήτου περιουσίας τοῦ ὀφειλέτου». Ἀλλὰ ἐξ ὅσων ἐξετέθησαν, οὐδεμίαν ἀμφισβήτησιν γεννᾶται, ἐὰν ἡ κινηματογραφικὴ ταινία ὑπάγεται εἰς τὴν ἔννοιαν τῆς κινητῆς περιουσίας, καὶ συνεπῶς εἶναι δεκτικὴ κατασχέσεως, δεδομένου ὅτι κατὰ κανὸνα πᾶν περιουσιακὸν στοιχεῖον εἶναι δεκτικὸν ἀπαλλοτριώσεως, καὶ πᾶσα περιουσία τοῦ ὀφειλέτου ὑπόκειται εἰς κατάσχεσιν, καὶ δύναται νὰ χρησιμοποιηθῇ πρὸς ἰκανοποίησιν τῶν δανειστῶν ⁽¹⁹⁾. Ἐξ ἄλλου τὸ ἄρθρον 885 Πολ. Δικ. ἀναφέρει ὅτι ὅλα τὰ χρήματα καὶ ἄλλα κινητὰ τοῦ ὀφειλέτου δύναται νὰ κατασχεθῶσι, περιοριστικῶς δὲ καὶ οὐχὶ ἐνδεικτικῶς ἀναφέρονται ὑπὸ τοῦ ἐν λόγῳ ἄρθρου, ὡς ἐπίσης καὶ ὑπὸ τῶν εἰδικῶν νόμων ⁽²⁰⁾, τὰ θεωρούμενα ὡς ἀκατάσχετα

15. Michaelides - Nouaros «Rapport sur deux propositions concernant la protection internationale du droit moral de l'auteur 15eme congrès Stockholm» 1965 σελ. 10 ἐπόμε.

16. Contra, Eddy ἐνθ' ἀνωτέρω σελ. 223 ἀναφέρεται ὑπὲρ τοῦ παραγωγοῦ τὸ Right to Alter. Copinger and Skone James «Copyright» 1958 § 988 καὶ ὁ Γερμανικὸς νόμος τῆς 9.9.1965 εἰς ἄρθρον 88 § 1 § 5, παρέχει τὸ δικαίωμα ἐλαφρῶς τροποποιήσεως τοῦ ἔργου.

17. Νόμος 2387/1920 ἄρθρον 16.

18. Γαλλία νόμος τῆς 11.3.1967 ἄρθρον 40 καὶ Penal Code ἄρθρ. 426. E. Rochiccioli «La saisie contrefaçon institution juridique autonome» R.I. D.A. 49- 1966 σελ. 53 ἐπόμε.

19. Ράμμος, Πολιτ. Δικ. στοιχ. Β' § 40.

20. Βλέπε νομικὸν λεξικὸν «Κώνστα» τόμος 10 σελ.

10. S. Rothenberg «Legal protection of art music et litterature» 1960 σελ. 86 § 68. Eddy (Copyright law) 1957 σελ. 12 § 2. P. Boujail ἐνθ' ἀνωτ. σελ. 7.

11. Lyon - Caen ἀνωτέρω σελ. 257 § 252 ὡσαύτως 12 § 2 καὶ 3. Le producteur est alors en possession d' un negatif image et d' un negatif son le cet ensemble d' efforts est ne cette creation intellectuelle qu'est le film.

12. Βλέπε σημ. 8 καὶ 11.

13. Μπαλῆς Γεν. Ἀρχ. § 180, Τοῦσης Ἐμ-πράγματος § 1.

14. Παπαδόπουλος «Ἐκτέλεσις» σελ. 162.

περιουσιακά κινητά. Ἄλλα ρύδαμυ εἰς περιοριστικὴν ταύτην ἀπαριθμῶν περιλαμβάνεται ἡ κινηματογραφικὴ ταινία, καὶ ὡς ἐκ τούτου συναγεται διὰ τῆς εἰς ἀτοπον ἀπαγωγῆς ὅτι δύναται νὰ κατασχεθῇ αὕτη. Τὸ ἴδιον ἄρθρον 885 § 3 ἀναφέρει ὅτι τὰ συγγραμμάτα εἶναι ἀκατάσχετα, τὴν ἀνωτέρω ἔννοιαν τῶν συγγραμμάτων τινὲς ἐρμηνεύουσι διασταλτικῶς καὶ ὑπάγουσιν εἰς αὐτὴν πάντα τὰ πνευματικὰ ἔργα, καὶ ὑπὸ τὴν ἐρμηνείαν ταύτην πάντα τὰ πνευματικὰ ἔργα εἶναι ἀκατάσχετα μόνον ὅτε εὐρίσκονται ἐν σχεδίῳ, καὶ δὲν εἶναι διατυπωμένα, ἐφ' ὅσον ὅμως ταῦτα ἀπηλλοτριώθησαν ὑπὸ τοῦ συγγραφέως ὡς συμβαίνει ἐπὶ τῆς κινηματογραφικῆς ταινίας, καὶ εὐρίσκονται εἰς χεῖρας τρίτου, καὶ ἐὰν ἔτι δὲν ἐδημοσιεύθησαν, δὲν ἰσχύει ἡ ἀρχὴ τοῦ ἀκατάσχετου καὶ δύναται ταῦτα ἐλευθέρως νὰ κατασχεθῶσι (21). Τὸ Β.Δ. 188/1962 καθιεροῦν παρ' ἡμῶν τὸν θεσμὸν τοῦ κινηματογραφικοῦ ἐνεχύρου τῆς ταινίας, ἀλλὰ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον δηλοῦται περιτράνωσ ὅτι εἶναι δυνατὴ ἡ κατάσχεσις καὶ ὁ πλειστηριασμὸς τοῦ κινηματογραφικοῦ ἔργου, ἀντικείμενα δὲ τοῦ ἐνεχύρου καὶ τῆς κατασχέσεως ἀποτελοῦν πάντα τὰ δικαιώματα καὶ αἱ ἀπαιτήσεις τοῦ παραγωγοῦ διὰ τὴν παροῦσαν ἢ μέλλουσαν γενικῶς ἐκμετάλλευσιν τῆς ταινίας (22). Ἄλλὰ ἡ κατὰ νομοθετικὸν τρόπον καθιέρωσις τοῦ ἐνεχύρου, ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα τὴν καθιέρωσιν τῆς δυνατότητος κατασχέσεως τῆς ταινίας δεδομένου ὅτι διὰ τῆς νομοθετικῆς ὁδοῦ αἴρονται αἱ ὑφιστάμεναι ἀμφιβολίαι, ἰδίᾳ ὡς πρὸς τὰ ἠθικὰ δικαιώματα τοῦ συγγραφέως.

Ἐπὶ τῆς ἀνωτέρω ἀπόψεως ἔχει ταχθῆ ἀνεπιφυλάκτως καὶ ἡ ὑπ' ἀριθ. 21347/1963 (23) ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἡ ὁποία θεωρεῖ τὸν πνευματικὸν δημιουργὸν ὀριστικῶς ἀποξενωθέντα τῶν δικαιωμάτων δημοσιεύσεως καὶ ἀναπαραγωγῆς, καὶ ἀδιαφοροῦντα διὰ τὸ πρόσωπον τοῦ ἀσκούντος τὰ τοιαῦτα δικαιώματα.

Πλὴν τῶν ὅσων ἐξετέθησαν ἀνωτέρω ἰσχυόντων παρ' ἡμῶν, ὑπὲρ τῆς δυνατότητος κατασχέσεως τῆς ταινίας ἔχουσι ταχθῆ πλεῖστοι τῶν ἀλλοδαπῶν ἐπιστημόνων. Συγκεκριμένως εἰς τὰς χώρας τοῦ δικαίου Ἀγγλοσαξωνικῆς ἐπιρροῆς ἢ μεταξὺ παραγωγῶν καὶ πνευματικοῦ δημιουργοῦ σύμβασις θεωρεῖται ἀγορά (24), καὶ

ὡς ἐκ τούτου εἶναι δυνατὴ ἡ κατάσχεσις τῆς ταινίας εἰς χεῖρας τοῦ παραγωγοῦ, ἢ δὲ διατήρησις τοῦ ἀμεταβλήτου τῆς κινηματογραφικῆς ταινίας καὶ τῶν ἠθικῶν δικαιωμάτων τοῦ πνευματικοῦ δημιουργοῦ ἐξασφαλίζονται διὰ τῆς καταχωρήσεως τοῦ ἔργου ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως του εἰς τὸ Copyright office, τοιοῦτοτρόπως τὸ ἠθικὸν δικαίωμα παραμένει σεβαστὸν οὐ μόνον ὑπὸ τοῦ ὑπερθεματιστοῦ, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ παντὸς τρίτου (25). Ὁ Γαλλικὸς νόμος ὡς ἐρμηνεύεται ὑπὸ τῆς ἐπιστήμης, ἀναγνωρίζει ρητῶς τὸ δικαίωμα τῆς κατασχέσεως, οὐχὶ μόνον ἐκ ποινικοῦ ἀδικήματος, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ἀστικὴν ἀποζημίωσιν ὑπὲρ τοῦ πνευματικοῦ δημιουργοῦ (26). Οἱ τρίτοι ἔχουσι δικαίωμα ἐκπλειστηριασμοῦ τῆς ταινίας μόνον ἐφ' ὅσον ἔχουσι ἐπ' αὐτῆς δικαίωμα ἐνεχύρου (27). Ἄλλὰ ἡ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐκποίησις τῆς εἰς χεῖρας τοῦ παραγωγῶ εὐρισκομένης ταινίας ἀνεῦ τῆς συναίνεσεως τοῦ πνευματικοῦ δημιουργοῦ, καθιεροῦν προϋπόθεσιν γενικεύσεως τοῦ μέτρου τούτου διὰ πᾶσαν οἰκονομικὴν ἀπαίτησιν τρίτου κατὰ τοῦ κινηματογραφικοῦ παραγωγῶ, ἢ τοῦ πνευματικοῦ δημιουργοῦ.

Ἐπὶ τοῦ θέματος ὁ Γερμανικὸς νόμος τῆς 9-9-1965 πλέον σύγχρονος εἰς τὸ ἄρθρον 113 καθιεροῦν τὴν ἀρχὴν τοῦ ἀναγκαστικοῦ μέσου τῆς κατασχέσεως (28), τὸ ὁποῖον παρέχει εἰς τὸν ὑπερθεματιστὴν τὸ δικαίωμα χρήσεως τοῦ κατασχετέου ἔργου, καὶ δὲν ἀπαιτεῖται πρὸς τοῦτο ἡ συγκατάθεσις τοῦ πνευματικοῦ δημιουργοῦ τοῦ ὁσάκις τὸ ἔργον ἔχει ἤδη προβληθῆ δημοσίως (29).

Συμπέρασμα. Προκειμένου περὶ κινηματογραφικῆς ταινίας τὸ ἠθικὸν δικαίωμα τῶν πνευματικῶν δημιουργῶν αὐτῆς συνίσταται εἰς τὴν ἀξίωσιν τῶν νὰ παραμείνῃ τὸ ἔργον ἀμετάβλητον, ὡς ἀρχικῶς προεβλήθη, δύναται δὲ νὰ παρακολουθήσῃ τὸ ἔργον καὶ ν' ἀσκήσῃ τὸ δικαίωμα τῶν ἐναντίον οἰουδήποτε κτήτορος τῆς ταινίας. Κατὰ τὰ λοιπὰ ἡ κυριότης τοῦ ἔργου ἀνήκει εἰς τὸν παραγωγὸν ὅστις ἐκ τοῦ κοινοῦ δικαίου ἔχει πάντα τὰ δικαιώματα χρήσεως καὶ καρπώσεως, ἀποτελεῖ δὲ τοῦτο οἰκονομικὸν ἀγαθὸν δυνάμενον νὰ κατασχεθῇ καὶ νὰ ἐκπλειστηριασθῇ, ὁ δὲ ὑπερθεματιστὴς διατηρῶν ἀμετάβλητον τὸ περιεχόμενον δύναται ν' ἀσκῇ πάντα τὰ δικαιώματα τοῦ κινηματογραφικοῦ παραγωγῶ.

25. S. Rothenberg ἀνωτέρω σελ. 13. United states code sec. 16 § 102. Eddy σελ. 215. G. Britain the copyright act. 1956 part 1 § 1.

26. E. Rochiccioli ἀνωτέρω σελ. 92 ἐπομ. 27. J. Patarin «Le gage commercial» § 7 καὶ 11. Lyon — Caen σελ. 119 § 564 ἐπὶ μ.

28. Γερμανικὸς νόμος τῆς 9-9-1965, ἄρθρον 113 R.L.D.A 48 - 1966 σελ. 182.

29. Ὁ ὡς ἄνω νόμος ἄρθρον 114 ἐνθα ἀναφέρεται ὅτι δὲν ἀπαιτεῖται συναίνεσις διὰ τὴν κατάσχεσιν προκειμένου νὰ ἐκποιηθῇ ἔργον ἤδη δημοσιευμένον.

445 ἐνθα ἀναφέρονται οἱ εἰδικοὶ νόμοι οἱ καθιεροῦντες τὸ ἀκατάσχετον.

21. Παπαδόπουλος ἀνωτέρω § 249 σελ. 165. Οἰκον. Λιβαδάς § 264 σημ. 3.

22. Β.Δ. 188/1962 ἄρθρον 2 § 1 καὶ δ.

23. Ἐπιθ. Πνευμ. καὶ Βιομηχ. Ἰδιοκτ. 1963 σελ. 60 καὶ ἐπὶ μ.

24. S. Rothenberg ἀνωτέρω σελ. 241, Henn Harry, G. «Magazine rights division of indivisible Copyright» 1955 σελ. 411.